

Sygnatura akt IX C 23/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Łuczak

Protokolant: Mirosław Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewoda (...)

o podwyższenie renty

I. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz powódki W. P. kwotę 29.142 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy sto czterdzieści dwa złote)

z ustawowymi odsetkami od kwoty 24.382 zł od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie co do kwoty 989 zł;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.189 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IX C 23/13

UZASADNIENIE

Powódka W. P. w pozwie przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) wniosła o zasądzenie kwoty 28.855 zł tytułem skapitalizowanej podwyższonej renty uzupełniającej za okres od 1 stycznia 2011 r. do 30 października 2012 r. z odsetkami ustawowymi od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty oraz kwoty 4760 zł utraconych za ten okres świadczeń świadczeń świadczeń.

Podniosła, że w sprawie z jej powództwa przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) we W. oraz Skarbowi Państwa (...) Zakładowi (...) o odszkodowanie i rentę, toczącej się przed Sądem Wojewódzkim we Wrocławiu pod sygn. akt I C 499/97, w dniu 18 grudnia 1997 r. strony zawarły ugodę. Na jej podstawie ustalono wysokość odszkodowania oraz rentę uzupełniającą w wysokości 203 zł (po 101,50 zł od każdego z pozwanych). Za podstawę ustalenia wysokości renty uzupełniającej przyjęto wysokość zarobków, jakie powódka uzyskiwała do dnia 31 stycznia 1997 r. od ówczesnego pracodawcy (...), gdyby nie inwalidztwo powódki zawinione przez wskazane wyżej placówki medyczne, a wysokością renty inwalidzkiej otrzymywanej przez powódkę z ZUS.

Powódka twierdziła w pozwie, że po dacie ugody zaistniały nowe okoliczności uzasadniające podwyższenie renty uzupełniającej w oparciu o przepis art. 907 § 2 k.c. Z tej przyczyny występowała ona o takie podwyżki w formie skapitalizowanej, na co pozwany wyraził zgodę, za kolejne okresy. Pozwany informował bowiem powódkę, że podstawą

wszelkich roszczeń i płatności z tym związanych może być tylko wyrok sądowy. W ostatniej sprawie w tym przedmiocie, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia wyrokiem z dnia 21 września 2011 r., sygn. akt IX C 350/11, zasądził na rzecz powódki kolejne podwyższenie renty uzupełniającej w formie skapitalizowanej za okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

W niniejszej sprawie powódka naliczyła podwyższenie renty uzupełniającej za dalszy okres, tj. od 1 stycznia 2011 r. do 30 października 2012 r. także w formie skapitalizowanej, gdyż pozwany wyrażał zgodę na taką formę płatności w dotychczasowych postępowaniach. Swoje wyliczenia powódka oparła na porównaniu otrzymywanych świadczeń rentowych z ZUS, renty uzupełniającej w pierwotnie ustalonej wysokości, z wysokością zarobków, jakie uzyskują pracownicy zatrudnieni na porównywalnych do stanowiska zajmowanego przez powódkę przed datą zdarzenia. Informacji w tym przedmiocie udzielił (...) Sp. z o.o. będący następcą prawnym byłego pracodawcy powódki. Ponadto, powódka domagała się również sumy stanowiącej utracone świadczenia świąteczne w latach 2011-2012 r.

Powódka podniosła, że w odpowiedzi na wezwanie do dobrowolnej zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, pozwany odmówił zapłaty.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Wojewoda (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił, że przedstawione przez powódkę dokumenty nie wykazują, aby nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie renty uzupełniającej, której wysokość ustalono w ugodzie sądowej w sprawie, na którą powódka powołuje się w pozwie. Powódka nie złożyła bowiem kompletnych decyzji ZUS ustalających wysokość renty, ani też nie wykazała, że w dalszym ciągu jest niezdolna do pracy. Renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy została bowiem przyznana tylko do dnia 12 sierpnia 2012 r., na podstawie orzeczenia lekarskiego ustalającego niezdolność do pracy właśnie do tej daty. Nawet jeśli przyjmować podaną przez powódkę metodę obliczenia renty uzupełniającej, to należna jej kwota skapitalizowanej renty powinna wynosić 27.866,28 zł.

Ponadto, pozwany zarzucił, że powódka od dnia 12 sierpnia 2012 r. osiągnęła wiek emerytalny. Na podstawie art 24a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powódce powinna być przyznana z urzędu emerytura zastępująca rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wysokość przyznanej powódce emerytury powinna być natomiast wzięta pod uwagę przy ustalaniu wysokości renty uzupełniającej. Nawet jeśli powódka nie otrzymuje emerytury ustalonej z urzędu, ani też nie składała wniosku o przyznanie emerytury, to wysokość hipotetycznej emerytury powinna zostać ustalona przez biegłego.

W konsekwencji zatem, wobec osiągnięcia wieku emerytalnego, powódka nie wykazała, że w 2012 r. przysługiwałoby jej świadczenie świąteczne, za którego utratę domaga się odszkodowania w niniejszej sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2013 r. powódka ograniczyła żądanie w zakresie skapitalizowanej renty uzupełniającej, do kwoty 27.866 zł zgodnie z wyliczeniami pozwanego zawartymi w odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 1997 r. w sprawie toczącej się z powództwa W. P. przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) we W. oraz (...) Zakładowi (...) we W. przed Sądem Wojewódzkim we Wrocławiu pod sygn. akt I C 499/97, strony zawarły ugodę, na mocy której powyższe jednostki organizacyjne Skarbu Państwa zobowiązały się zapłacić powódce kwotę 24.500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz wypłacać na jej rzecz rentę uzupełniającą począwszy od dnia lutego 1997 r. w wysokości 203 zł miesięcznie. Renta uzupełniająca obliczona została jako różnica między wysokością wynagrodzenia, jakie powódka otrzymywałaby, pracując w zakładzie pracy na dotychczasowym stanowisku do dnia 31.01. 1997 r., a wysokością renty inwalidzkiej.

(dowód: uгода sądowa z dnia 18.12.1997r. - akta sprawy I C 499/97)

Skarb Państwa – Wojewoda (...) z dniem 1 stycznia 1999r. Przejął zobowiązanie wobec W. P., wynikające z ugody sądowej zawartej w sprawie I C 499/97.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 8 lipca 2004 r. przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia, w sprawie z powództwa W. P. przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...) (sygn. akt IX C 61/04), strony zawarły ugodę, zgodnie z którą pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki skapitalizowanej renty za rok 2000 r. w kwocie 4 313 zł oraz odszkodowania za utracone bony towarowe za rok 2000 r. w kwocie 800 zł. (okoliczność bezsporna, ponadto znana Sądowi z urzędu)

W sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt IX C 891/04, powódka domagała się od pozwanego skapitalizowanej podwyższonej renty uzupełniającej za okres od 1 stycznia 2011 r. do dnia 30 czerwca 2004 r. oraz odszkodowania za równowartość bonów towarowych. Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2005 r. tut. Sąd zasądził na rzecz W. P. od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) kwotę 17 265 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 marca 2005 r. do dnia zapłaty, w tym kwotę 15 095 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za wskazany wyżej okres oraz kwotę 2 170 zł tytułem równowartości utraconych bonów towarowych, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Następnie, w kolejnych postępowaniach, powódka domagała się od pozwanego skapitalizowanej podwyższonej renty uzupełniającej oraz odszkodowania za kolejne lata.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt IX C 252/06, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zasądził na rzecz W. P. od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) 10 901 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za okres od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 31 grudnia 2005 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2008 r., sygn. akt IX C 800/07, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zasądził na rzecz W. P. od pozwanego Skarbu Państwa - Wojewody (...) kwotę 11.549 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 10.679 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 czerwca 2007 r. oraz kwotę 870 zł tytułem równowartości kwot otrzymanych przez (...) Sp. z o.o. tytułem zapomóg świątecznych, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Wyrokiem z dnia 1 października 2009 r., sygn. akt IX C 277/09, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zasądził na rzecz W. P. od pozwanego Skarbu Państwa -Wojewody (...) kwotę 26721 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Wyrok ten również nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

(okoliczności bezsporne, znane również Sądowi z urzędu)

W sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt IX C 350/11 powódka domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 28.160 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej za lata 2009-2010 oraz kwoty 6.449 zł odszkodowania za utratę świadczeń świątecznych. Wyrokiem z dnia 21 września 2011 r. tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości. Żadna ze stron nie złożyła apelacji.

(dowód: dołączone akta tut. Sądu IX C 350/11 - pozew, k. 2-4, wyrok z 21.09.2011r., k. 39)

W spółce (...) Sp. z o.o. we W. która jest następcą prawnym (...) S.A., pracownicy wykonujący podobne czynności, co powódka przed zdarzeniem, zatrudnieni są na stanowisku referentów do spraw opakowań. Stanowiska te mają zbliżony zakres obowiązków, mieszczą się w tej samej stawce kategorii zaszeregowania i mają tę samą podstawę wynagrodzenia, jak stanowisko, które zajmowała powódka.

(okoliczność bezsporna)

Pracownicy zatrudnieni w spółce (...) Sp. z o.o. na stanowiskach pracy podobnych do zajmowanego przez powódkę, w 2011 r. i od stycznia do października 2012 r., otrzymywali w poszczególnych miesiącach wynagrodzenie w następującej wysokości netto:

- w 2011 r.:

- styczeń: 3.032,31 zł
- luty: 2.171,26 zł
- marzec: 2.097,28 zł
- kwiecień: 5.870,23 zł
- maj: 2.247,22 zł
- czerwiec: 2.451,71 zł
- lipiec: 3.130,25 zł
- sierpień: 2.244,85 zł
- wrzesień: 2.236,65 zł
- październik: 3.193,80 zł
- listopad: 2.236,65 zł
- grudzień: 2.236,65 zł

łącznie: 33.152,82 zł,

a ponadto świadczenie świąteczne w wysokości 3.445 zł,

- w 2012 r.:

- styczeń: 2.832,56 zł
- luty: 2.085,31 zł
- marzec: 2.182,72 zł
- kwiecień: 3.790,78 zł
- maj: 2.779,50 zł
- czerwiec: 4.711,98 zł
- lipiec: 3.712,42 zł
- sierpień: 2.330,51 zł
- wrzesień: 2.330,51 zł
- październik: 3.902,07 zł

łącznie: 30.658,36 zł, oraz świadczenie świąteczne w wysokości 1.315 zł.

(dowód: informacja udzielona przez (...) Sp. z o.o., k. 39-41)

Zgodnie z Regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych obowiązującym w (...) Sp. z o.o., do korzystania z funduszu socjalnego uprawnieni są również emeryci i renciści, to jest osoby posiadające aktualny status emeryta lub rencisty (z tytułu niezdolności do pracy), którzy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę rozwiązali stosunek pracy z P. C., P. W., (...) S.A., (...) Sp. z o.o. we W., (...) Sp. z o.o. we W. lub z innymi firmami, powiązanymi ze spółką przejściami pracowników w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy.

Zgodnie z zasadami określonymi w Regulaminie, w ramach funduszu osoby uprawnione mogą korzystać między innymi z innych świadczeń socjalnych, do których należą świadczenia świąteczne.

Wysokość świadczeń świątecznych w latach 2011-2012 ustaliła Komisja socjalna.

(dowody: Regulamin ZFŚS, k. 49-55, 57-62, protokoły z posiedzeń komisji socjalnej, k. 63-56)

Wysokość renty wypłacanej powódce przez ZUS z tytułu niezdolności do pracy wyniosła:

- od 1 stycznia 2011 r. do 28 lutego 2011 r. - 1.361,97 zł netto
- od 1 marca 2011 r. do 28 lutego 2012 r. - 1.489,95 zł netto
- od 1 marca 2012 r. - 1.489,95 zł.

(dowody: decyzje o waloryzacji renty, kop. k. 6, 13, kop. k. 29, wydruki świadczeń, k. 11-12)

W tym okresie oprócz renty wypłacanej przez ZUS i renty uzupełniającej po 203 zł miesięcznie wypłacanej przez stronę pozwaną powódka nie uzyskiwała innych dochodów.

Powódka utrzymuje się sama; gdyby nie problemy ze zdrowiem pracowałaby wykonywanym uprzednio zawodzie, związanym z jej wykształceniem ekonomicznym.

(dowód: przesłuchanie powódki w charakterze strony, protokół elektroniczny rozprawy z dnia 9.10.2013r., k. 66)

Powódka posiada orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do dnia 31 sierpnia 2015 r.

(dowód: decyzja ZUS z 22.08.2012r., k. 109)

W sierpniu 2012 r. powódka osiągnęła wiek emerytalny. Nie składała wniosku o ustalenie prawa do emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie podejmował z postępowania w przedmiocie przyznania emerytury z urzędu, ponieważ w przypadku powódki nie ma zastosowania art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(dowód: pismo ZUS Oddział we W. z dnia 16.05.2014r., k. 104)

Powódka nie składała wniosku o ustalenie emerytury, ponieważ była zapewniana, że ZUS ustali jej to prawo z urzędu.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 18 grudnia 2012 r. pozwany odmówił dobrowolnej zapłaty żądanej przez powódkę kwoty.

(dowód: pismo z 18.12.2012r., k. 14)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub umowie. Zgodnie z przywołanym przepisem roszczenie o podwyższenie renty jest zasadne, o ile spełnione są dwie przesłanki, tj. obowiązek płacenia renty wynika z ustawy oraz zaistnienie zmiany stosunków. W przekonaniu Sądu w niniejszej sprawie obie te przesłanki zostały w niniejszej sprawie przez powódkę wykazane.

Brak jest wątpliwości, że obciążenie strony pozwanej rentą wynika na rzecz powódki wynika z art. 444 § 2 k.c., to jest z mocy ustawy; bezspornym pozostaje bowiem, że odpowiedzialność pozwanego za szkodę wyrządzoną powódce w związku z wadliwym procesem leczenia wynika z zawartej w sprawie I C 449/97 między powódką a Skarbem Państwa ugody, na mocy której powódce przyznana została renta w wysokości 203 zł.

W ocenie Sądu co do zasady częściowo spełniona została również druga przesłanka w postaci zmiany stosunków; w okresie bowiem między przyznaniem powódce renty a okresem objętym żądaniem pozwu, ale jedynie do momentu osiągnięcia przez powódkę wieku emerytalnego, pojawiły się okoliczności uzasadniające podwyższenie renty. W tym czasie doszło bowiem do wzrostu wynagrodzeń pracowników w dawnym zakładzie pracy powódki, jak to miało miejsce również we wcześniej toczących się sprawach: IX C 61/04, IX C 891/04, IX C 252/06, IX C 800/07, IX C 277/09, IX C 350/11. W sprawach tych każdorazowo powódka uzyskiwała w ramach ugody sądowej albo poprzez wyrok Sądu podwyższoną skapitalizowaną rentę za kolejne okresy. Podstawą rozstrzygnięć sądu był każdorazowo art. 907 § 2 k.c.

W sprawie niniejszej Sąd, ustalając czy nastąpiła zamiana stosunków uzasadniająca podwyższenie renty, jako punkt wyjścia przyjął wysokość renty, jaką powódce przyznano w 1997 r. (203 zł), badając czy na bieżąco wypłacana renta w tej wysokości w okresie objętym żądaniem pozwu zachowała swoją realną wartość.

Nie może budzić wątpliwości, że świadczenie o którym mowa w art. 444 § 2 k.c. stanowić ma wyrównanie różnicy między wartością wynagrodzenia, jakie uzyskiwałaby powódka w okresie objętym rentą gdyby nie wyrządzono jej szkody (tj. wynagrodzeniem, jakie mogłaby uzyskać pracując na tym samym stanowisku, co zajmowane przed wyrządzeniem szkody), a świadczeniem, jakie osiąga (w tym wypadku z ubezpieczenia społecznego). Bezsporną pozostaje również okoliczność, że w okresie wskazanym w pozwie (podobnie jak w pozostałych przywołanych w tym rozstrzygnięciu sprawach) renta w wysokości 203 zł nie zachowała swojej realnej wartości i nie stanowi wyrównania różnicy między wartością świadczenia uzyskiwanego przez powódkę a zarobkami, jakie powódka uzyskiwałaby, gdyby nie wyrządzono jej szkody. Zgodzić należy się zarazem z powszechnie przyjmowanym w doktrynie poglądem, że zmiana stosunków w rozumieniu § 2 art. 907 k.c. - w znaczeniu zmiany sytuacji majątkowej lub osobistej - musi wystąpić po wydaniu wyroku ustalającego prawo do renty lub też po zawarciu ugody w tej sprawie (przy odpowiednim stosowaniu tego przepisu, o czym była już mowa, także po zawarciu umowy renty). W doktrynie (tak min. w pracy Stanisława Dmowskiego, Marka Sychowicza, Heleny Ciepłej, Krzysztofa Kołakowskiego, Tadeusza Wiśniewskiego, Czesławy Żuławskiej, Jacka Gudowskiego, Gerarda Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II" Warszawa 2009r.) przyjmuje się, że zmiana stosunków w rozumieniu § 2 art. 907 k.c. - w znaczeniu zmiany sytuacji majątkowej lub osobistej - musi wystąpić po wydaniu wyroku ustalającego prawo do renty lub też po zawarciu ugody w tej sprawie. W kontekście powyższego poglądu odwołać warto się do uchwały Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 października 1972 r. (sygn. akt III PZP 25/72), w której zapisano, że w sprawie o zmianę wysokości renty, ustalonej ugodą, sąd uwzględnia w ramach zmiany stosunków - na podstawie art. 907 § 2 k.c. - tylko okoliczności powstałe po zawarciu ugody.

O ile zatem w roku 1997 r. wynagrodzenie pracowników w zakładzie pracy powódki wynosiło ok. 1140 zł, w przypadku lat 2011-2012 kształtowało się ono w granicach powyżej 2000 zł netto, przy czym w niektórych miesiącach przekraczało ono 3000 zł netto, sięgając niemalże kwoty 4000 zł. Podkreślenia wymaga zarazem, że powyższe dane nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną, która w odpowiedzi na pozew złożyła wniosek o zobowiązanie następcy

prawnego byłego pracodawcy powódki do przedstawienia wysokości średnich miesięcznych zarobków brutto i netto w okresie objętym żądaniem, uzyskiwanych przez pracowników zatrudnionych na stanowiskach podobnych do zajmowanego przez powódkę. W świetle powyższego uznać należało, że w okresie objętym żądaniem pozwu, do momentu osiągnięcia przez powódkę wieku emerytalnego kwota uzyskiwana z ubezpieczenia społecznego wraz z bieżąco wypłacaną przez pozwanego rentą nie pokrywała w całości kwoty, jaką powódka miesięcznie uzyskiwałaby, będąc nadal zatrudniona na stanowisku pracy zajmowanym przed wyrządzeniem jej szkody na osobie.

Sąd stwierdził jednak, że żądanie nie zostało udowodnione w tym zakresie, w jakim powódka domagała się podwyższenia renty uzupełniającej począwszy od sierpnia 2012 r. W tym miesiącu powódka osiągnęła bowiem wiek emerytalny, uzyskując prawo do emerytury. Sąd podzielił pogląd, że w przypadku osoby, która utraciła zdolność do wykonywania pracy w swoim zawodzie, renta uzupełniająca po osiągnięciu wieku emerytalnego, powinna stanowić różnicę między emeryturą, jaką osoba ta uzyskiwałaby po przepracowaniu wymaganego okresu, a rentą wypadkową z ubezpieczenia społecznego (zob. wyrok SN z 17.05.2007r., I UK 350/06, MPP 2007, nr 9, 492). W przypadku powódki zatem, po osiągnięciu przez nią wieku emerytalnego, ustalenie wysokości renty uzupełniającej wymagałoby porównania wysokości świadczeń uzyskiwanych przez nią z tytułu renty wypadkowej i renty uzupełniającej wypłacanej przez pozwanego, nie z wysokością wynagrodzenia pracowników na podobnym stanowisku, ale z wysokością emerytury, jaką uzyskiwałaby ona kontynuując zatrudnienie na dotychczasowym stanowisku co przed zdarzeniem, aż do osiągnięcia prawa do emerytury. Innymi słowy, podstawą ustalenia zmiany okoliczności uzasadniającej ewentualnie podwyższenie renty, byłaby wysokość hipotetycznej emerytury, jaką otrzymywałaby ona w normalnym toku wydarzeń, pracując tak jak przed wypadkiem. Co do tej okoliczności zaś powódka nie wykazała zasadności roszczenia. Sąd zważył, że ustalenie wysokości emerytury jest działaniem rachunkowym, a podstawę naliczenia świadczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynagrodzenie z okresu 10 lub 20 lat wybranych przez uprawnionego z całego okresu zatrudnienia. Ponadto, ustalenie wysokości emerytury wymaga udokumentowania okresów składkowych i nieskładkowych stosowną dokumentacją. W niniejszej sprawie, powódka nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości hipotetycznej emerytury, jaką mogłaby uzyskać, gdyby przepracowała na stanowisku zajmowanym przez zdarzeniem aż do osiągnięcia wieku emerytalnego. Podjęcie przez Sąd z urzędu inicjatywy dowodowej, jest dopuszczalne w świetle art. 232 k.p.c. jedynie wyjątkowo (zob. wyrok SN z 9.09.1998r., II UKN 182/98, wyrok SN z 24.06.1998r., I PKN 194/98). Sąd miałby możliwość działania w tym zakresie z urzędu, jedynie gdyby powódka powołała określone dowody, na podstawie których byłoby możliwe ustalenie wysokości hipotetycznej emerytury przez biegłego z zakresu rachunkowości. Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie należytej oceny zebranego w sprawie materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne /art. 278 kpc./. Nie może ona natomiast sama być źródłem materiału faktycznego sprawy ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłego /wyr. SN z 11 lipca 1968r. I CR 140/69, OSNCP 1970r., Nr 5, poz. 85/.

Na marginesie wskazać należy, że dla oceny kwestii wykazania zmiany stosunków uzasadniających zwiększenie renty uzupełniającej, nie miało znaczenia to, czy powódce ustalono z urzędu prawo do świadczenia emerytalnego. Podstawę ustaleń w niniejszej sprawie stanowić mogło bowiem nie faktycznie przyznane świadczenie, a jedynie wysokość hipotetycznej emerytury, gdyby powódka zachowała zdolność do pracy aż do osiągnięcia wieku emerytalnego.

Tym samym należy stwierdzić, że zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie renty została przez powódkę wykazana jedynie co do 2011 r. oraz okresu od stycznia do lipca 2012 r. Z tej przyczyny uznać należało, że w przypadku powódki we wskazanym okresie przesłanką uzasadniającą zmianę wysokości świadczenia był postępujący wzrost wynagrodzeń na podobnych do stanowiska powódki stanowiskach pracy powodowany rozwojem przedsiębiorstwa, ale także wzrostem poziomu życia oraz ogólną poprawą sytuacji gospodarczej. Ponieważ - na ile pozwalały na powyższe przedstawione dowody - wzrost ten miał charakter systematyczny, powódka zasadnie domagała się, by zobowiązany wobec niej do naprawienia szkody zapewnił wyrównanie tego regularnego wzrostu utraconego świadczenia ze stosunku pracy. Sąd zarazem uznał za wysoce prawdopodobną okoliczność, że powódka w normalnym toku rozwoju zawodowego uzyskiwałaby na skutek opisanych wyżej okoliczności coraz wyższe wynagrodzenie

Sąd uznał za wystarczające dla obliczenia utraconych dochodów z wynagrodzenia za pracę przedłożenie przez powódkę informacji wskazujących na zarobki na podobnych stanowiskach w tym samym zakładzie pracy; o powyższym decydowała również postawa strony pozwanej, która danych tych skutecznie nie zakwestionowała. Podobnie, jak w przywołanych wyżej wcześniejszych sprawach z powództwa powódki, Sąd nie widział podstaw do kwestionowania zaświadczenia o wysokości zarobków pracowników zatrudnionych na podobnych co powódka stanowiskach. Przy ustalaniu wysokości renty spowodowanej utratą możliwości zarobkowych chodzi o ustalenie wymiaru świadczeń, jakie mogłaby uzyskać osoba poszkodowana i posłużyć się w tym celu przeciętnymi, typowymi wynagrodzeniami w tej samej grupie zawodowej lub pracowniczej i nie jest w tym celu bezwzględnie konieczne wykazywanie wysokości własnych zarobków na tym samym stanowisku. Podobnie jak miało to miejsce w poprzednich sprawach, Sąd przyjął, że stanowiska podobne to mające zbliżony zakres obowiązków, mieszczące się w tej samej stawce czy kategorii zaszerogowania i mające tę samą podstawę wynagrodzenia.

Kwota należna powódce tytułem skapitalizowanej renty stanowi różnicę między kwotą wynagrodzenia netto jakie mogłaby uzyskać powódka pracując na takim samym co przed zaistnieniem szkody stanowisku pracy, a wysokością świadczeń jakie w rzeczywistości okresie objętym żądaniem pozwu uzyskała (tj. sumą świadczenia z ubezpieczenia społecznego i renty otrzymywanej od pozwanego) i podlegała obliczeniu w następujący sposób: wynagrodzenie łącznie w okresie objętym żądaniem pozwu (63.811,22 zł) odjęto miesiące po osiągnięciu przez powódkę wieku emerytalnego, co dało kwotę 55.248 zł za od 1.01.2011 r. do końca lipca 2012r., a następnie pomniejszono o rentę ZUS otrzymywaną w tym okresie (27.009 zł) i rentę uzupełniającą wypłacaną przez pozwanego (3.857 zł).

Sąd uznał również za zasadne żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz równowartości kwot odpowiadających otrzymanym przez pracowników (...) sp. z o.o. tytułem tzw. świadczeń świątecznych w latach 2011-2012. Stanowiły one element wynagrodzenia pracowników, a zatem powinny być uwzględniane przy oszacowaniu różnic pomiędzy wynagrodzeniem utraconym przez powódkę a świadczeniami faktycznie uzyskiwanymi. Powódka nie byłaby również pozbawiona tego świadczenia po przejściu na emeryturę, jako osoba uprawniona do świadczeń socjalnych zgodnie z Regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie I sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz pozwanej kwotę 29.142 zł, na którą złożyło się: skapitalizowana podwyższona renta uzupełniająca w wysokości 24.382 zł oraz odszkodowanie za utracone świadczenia świąteczne w kwocie 4.760 zł.

Odsetki ustawowe od należności głównej obejmującej kwotę skapitalizowanej renty uzupełniającej zasądzonej na rzecz powódki należało zasądzić od dnia następnego po uprawomocnieniu się wyroku. Wyrok Sądu, na mocy którego zasadzona zostaje określona kwota tytułem podwyższonej skapitalizowanej renty ma bowiem charakter konstytutywny, kształtujący treść stosunku prawnego. Powódka nie domagała się natomiast odsetek od utraconych świadczeń świątecznych

W punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 989 zł w zakresie w jakim powódka ograniczyła żądanie, uznając że w tej mierze w sposób dorozumiany powódka cofnęła pozew (art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c.)

W punkcie III wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, co dotyczy żądania skapitalizowanej podwyższonej renty uzupełniającej za okres od sierpnia do października 2012 r.

W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., Sąd stosownie do wyniku sprawy rozdzielił stosunkowo poniesione przez strony koszty postępowania.

W świetle powyższego na podstawie przywołanych wyżej przepisów prawa orzeczono jak w sentencji.